

॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

नाहंशोचामितनयंहतपन्नगनंदिनि ॥ पतिमेवतुशोचामियस्यातिथ्यमिदं कृतं ॥ ७ ॥ इत्युक्त्वासातदादेवीमुलूपीं पन्नगात्मजां ॥ भर्तारमभिगम्येदमित्युवाच यशस्विनी ॥ ८ ॥ उत्तिष्ठ कुरुमुख्यस्य प्रियमुख्यममप्रिय ॥ अयमश्वोमहाबाहोमयातेपरिमोक्षितः ॥ ९ ॥ ननुत्वयानामविभोधर्मराजस्ययज्ञियः ॥ अयमश्वो नुसर्त्तव्यः सशेषे किंमहीतले ॥ १० ॥ त्वयिप्राणामयायत्ताः कुरूणां कुरुनंदन ॥ सकस्मात्प्राणदोऽन्येषां प्राणान्सं त्यक्तवानसि ॥ ११ ॥ उलूपिसाधुपश्ये मपि तिनिपतितं भुवि ॥ पुत्रं चे मंसमुत्साद्य घातयित्वानशोचसि ॥ १२ ॥ कामं स्वपितुवालोयं भूमौ मृत्युवशंगतः ॥ लोहिताक्षो गुडाकेशो विजयः साधुजीवतु ॥ १३ ॥ नापराधोऽस्ति सुभगेनराणां बहुभार्यता ॥ प्रमदानां भवत्येषमाते भूद्विद्विरीदृशी ॥ १४ ॥ सख्यं चैतत्कृतं धात्राश्वदव्ययमेवतु ॥ सख्यं समभिजानी हि सत्यसंग तमस्तुते ॥ १५ ॥ पुत्रेण घातयित्वैनं पतियदि न मेघवै ॥ जीवंतं दशयस्यद्यपरित्यक्ष्यामिजीवितं ॥ १६ ॥ साहं दुःखान्वितादेविपतिपुत्रविनाकृता ॥ इहैवप्राय माशिष्ये प्रेक्षंत्यास्तेन संशयः ॥ १७ ॥ इत्युक्त्वा पन्नगसुतां सपत्नी चैत्रवाहनी ॥ ततः प्रायमुपासीनातूष्णीमासीज्जनाधिप ॥ १८ ॥ वैशंपायन उवाच ततो विलप्य विरता भर्तुः पादौ प्रगृह्य सा ॥ उपविष्टा भवद्दीना सोऽच्छासं पुत्रमीक्षती ॥ १९ ॥ ततः संज्ञां पुनर्लब्ध्वा सराजा बभ्रुवाहनः ॥ मातरं तामथालोक्य रणभूमा वथा ब्रवीत् ॥ २० ॥ इतो दुःखतरं किं नुयन्मे माता सुखै धिता ॥ भूमौ निपतितं वीरमनुशेते मृतं पतिं ॥ २१ ॥ निहं तारं रणेऽरीणां सर्वशस्त्रभृतां वरं ॥ मया विनिहतं संख्ये प्रेक्षते दुर्मरं बत ॥ २२ ॥ अहोऽस्याहृदयं देव्या हृदयं न विदीयते ॥ व्यदोरस्कं महाबाहुं प्रेक्षंत्या निहतं पतिं ॥ २३ ॥ दुर्मरं पुरुषेणेह मन्येत्यध्वन्यनागते ॥ यत्र नाहं न मे माता विप्रसुज्येत जीवितात् ॥ २४ ॥ हाहा धिक्कुरुवीरस्य सन्नाहं कांचनं भुवि ॥ अपविद्धं हतस्येह मया पुत्रेण पश्यत ॥ २५ ॥ भो भो पश्यत मे वीरं पितरं ब्राह्मणा भुवि ॥ शयानं वीरशयने मया पुत्रेण पातितं ॥ २६ ॥ ब्राह्मणाः कुरुमुख्यस्य ये मुक्ताहयसारिणः ॥ कुर्वन्ति शांतिकामस्य रणे यो यं मया हतः ॥ २७ ॥ व्यादि शंतु च किं विप्राः प्रायश्चित्तमिहाद्यमे ॥ आनुशंसस्य पापस्य पितृहं तूरणाजिरे ॥ २८ ॥ दुश्चराद्वादशसमाहत्वा पितरमघवै ॥ ममेह मुवृशंसस्य संवीतस्यास्य च र्मणा ॥ २९ ॥ शिरः कपाले चास्यैव युजतः पितुरद्यमे ॥ प्रायश्चित्तं हि नास्य न्यद्धत्वा घपितरं मम ॥ ३० ॥ पश्य नागोत्तमस्तुते भर्तारं निहतं मया ॥ कृतं प्रियं मया ते घनिहत्य स मरेर्जुनं ॥ ३१ ॥ सोहमद्यमिथ्यामि गतिं पितृनिषेवितां ॥ नशक्नोम्यात्मनात्मानमहं धारयितुं शुभे ॥ ३२ ॥